V letošním ročníku Trapsavce, zejména v kategorii old psavců, tedy těch nejostřílenějších, kterým se v minulosti podařilo získat v soutěži nejméně třikrát ocenění, dorazil nebývalé vysoký počet velmi slušně zpracovaných příspěvků. Takže i tentokrát saháme do této kategorie. Příjemné čtení **NENÍ UŽ CESTY ZPÁTKY** Nechal jsem se očarovat
zákrutami všech cest,
plujícími oblaky,
jinovatkou v maliní,
horkými polibky
vyhřátých strání
i chladivým dotykem
prvního sněhu.
V uších mi zvoní
barevné akordy
čtyř ročních dob. Není už cesty zpátky,
tam, kde oči nevidí,
uši neslyší
a duší nevibruje
tajemná Píseň úplňku. **Trapsavec 2019, poezie old psavců**
Zdeněk Crischot Ryšánek

MAJKA Je-li pro někoho jeho práce zároveň koníčkem, dá se to brát jako radost a boží požehnání. No, já tedy v tomto směru rozhodně požehnán nebyl. Osm hodin denně, pět dní v týdnu jsem seděl v papundeklový kóji a bušil do počítače všemožný data. Práce stála za prd, pracovní prostředí za dva prdy, ale platili vcelku dobře a hlavně v okolí jiná práce nebyla. A tak jsem si odbušil svoje, o nikoho kolem jsem se nestaral a každej víkend jsem relaxoval na campech ve skalách.

Bohužel, firemní strategie, podpořená nejnovějšími sociálními výzkumy, hovořila jasně. Základem úspěchu je týmový duch a ten je třeba pěstovat a podporovat. Z tohoto důvodu pořádal personální odbor všemožné stmelovací aktivity, od prostého turnaje v bowlingu až po víkendové pobyty v přírodě. Jednou jsem musel chodit čtrnáct dní o berlích a s falešnou sádrou, abych se podobné akci vyhnul.

Žádná sláva však neroste do nebes a tak mi jednoho krásného dne zapípal e-mail. V něm pozvánka na víkendový team building a u ní poťouchlá poznámka vedoucího, že zajistí dopravu i pro invalidy. Pochopil jsem, že moje imaginární kosa padla na naprosto hmotný kámen.

***** Den před odjezdem na víkend hrůzy jsem šel s ostatními na personální odbor nafasovat výbavu. Když jsem uviděl nesmyslnou kopu věcí, kterou měl agilní personalista pro každého připravenou, stoupla pomyslná měrka na stupnici víkendové hrůznosti o další stupeň. Zářivě žlutý stan, maskáče z tržnice a sedmdesáti litrový batoh. Trochu jsem v batohu zanoroval, a když jsem vytáhl bateriovou ohřívací dečku, něco se ve mně zlomilo.
Jen co se personalista probral z mého hlasitého projevu, urychleně mi dal podepsat několik papírů. Jejich podpisem jsem se vzdal jakýchkoli nároků na škody vzniklé nevyužitím nabízené výbavy a použitím výbavy vlastní.
Toho večera jsem byl nucen zdržet se v restauraci o něco déle, takže usárnu jsem zabalil až ráno.

***** „Tááák, a všichni postavíme stany pěkně do půlkruhu. A jedem, jedem, jedem.“ Nájemný tmelič kolektivu pořvával po palouku a svůj řev doplňoval hvizdem na píšťalku. Já jsem zrovna dokončil přípravu ohniště a přemýšlel o tom, jestli by se spálení píšťalky dalo

považovat za zneuctění ohně.

Na palouku pomalu vyrůstaly žluté kopule. Tmelič kolektivu všechny obcházel a veselými pokřiky se snažil nabudit kolektivně správnou atmosféru.
Když došel na konec půlkruhu, zahlédl v dálce mezi stromy mojí napnutou plachtu. Otočil se ke mně, nadechl se a vypadalo to, že chce něco říct.
Nakonec mlčky vydechl a odešel budit atmosféru na druhý konec palouku.

S tmeličem kolektivu jsme si nepadli do oka už ve vlaku. Pražce drncaly a tmelič rozjížděl společenskou zábavu. Marně. Ve vlaku se nikdo společensky bavit nechtěl.
„Zazpívej něco, trempe kamaráde," zařval mi najednou tmelič kolektivu přímo do ucha a plácl mě do zad.
Tak jsem ho, na oplátku, také trochu plácl.
Když se zvedl z uličky, pochopil, že je lepší nechat mě na pokoji.
***** „Pomůžete mi postavit ten stan? Teda, pomůžeš?"
Tichý roztřesený hlas mě probral z přemýšlení. Přede mnou stála naše nová účetní. V práci jsme si vykali, ale tmelič vydal příkaz, že si všichni musíme o víkendu tykat. Což byla jedna z mála věcí, která mi nevadila.
Přikývl jsem a nechal se dovést k prapodivné změti žlutého šusťáku a množství šňůrek.
Smutně jsem se na účetní podíval.
Ta jenom omluvně špitla:
„Já ve stanu ještě nikdy nespala."
Začal jsem rozmotávat šňůry, když v tom jsem uslyšel za sebou rázný hlas:
„Každý si svůj stan postaví sám."
Otočil jsem se po hlasu a tmelič kolektivu urychleně dodal:
„Nebo mu s tím může pomoci kolega."
Při stavění stanu jsem se dozvěděl, že účetní se jmenuje Majka, že ještě nikdy nespala ani ve stanu, ani pod širákem, prostě nikde jinde než doma v posteli.
A že je o něco starší než já, na což rozhodně nevypadala.
***** „Rutýýý, šutýýý, Arizóóóónáááá, Texáááás, Rutýýý, šutýýý, Arizóóóónáááá máááháháhá…"
Tmelič kolektivu třískal do kytary a neuvěřitelně vyl. Zřejmě to zabíralo. Většina mých kolegů se držela kolem ramen a pohupovala se do rytmu.
„Můžu si tu u tebe na chvíli sednout?"
Tichý roztřesený hlas mě opět vytrhl z přemýšlení. Majka postávala u mojí celty a klepala se zimou.
„Klidně, ale u ohně ti bude teplejc."
„U ohně jsou všichni úplně na šrot a za poslední hodinu jsem musela odmítnout už tři nabídky kvalitního sexu a jednu nabídku k sňatku."
Majka se poprvé za celý den usmála a moc jí to slušelo.
„Já bych tu měl taky kvalitní nabídku." Majka se na mě vyděšeně podívala.
„Konkrétně mám na mysli nabídku kvalitního červeného."
Majka si ulehčeně oddechla a vylovila z mikiny plecháček, ze kterého původně pila jakousi nechutnou instantní tekutinu zhotovenou tmeličem kolektivu a vydávanou za čaj.
„Vařili jsme husůůů, v boudě na príííímusůůů…" Tmelič se s kytarou vyznamenával a já s Majkou jsme se posunuli o hodný kus dál od ohně.
„Myslíš, že začne hrát i něco normálního?"
Majka byla zabalená do svojí mikiny a mýho maskáče, zima s ní už necloumala a usrkávala víno z plecháčku.

„Obávám se, že cokoliv zahraje, bude znít stejně," tipl jsem si a můj tip byl vzápětí potvrzen. Tmelič opustil vody trempské písně a pustil se do folku.
Když začal prznit irský lidovky, zavelel jsem ústup.
„Zvu tě do svýho vigvamu. Možná přijdeš do řečí, ale vína je tam dost a hlavně tam neuslyšíme to uřvaný pako."
„Čert vem řeči, hlavně ať jsme pryč."
Majka popadla plecháček i celtu a hnala se za mnou do lesa.
***** U paty stromu hořela malá svíčka. Osvětlovala bivak a skrz láhev od vína vyráběla zajímavé světelné efekty.
„Nezapíchneme to už?" Víno pomalu docházelo a občasný ptačí trylek ohlašoval brzký příchod nového dne.
„Ještě né, ještě zahraj. Prosím, prosím."
Majka o sebe zašustila dlaněmi jako malé dítě a vykouzlila na tváři prosebný úsměv, kterému nešlo odmítnout. Doladil jsem svojí malou tenorovou kytaru a spustil další, té noci již několikátou baladu.
Akord za akordem jsem se probíral skotskou vysočinou a Majka se ke mně čím dál tím víc tulila.

Když jsem baladu dokončil, tak jsem pochopil, že s Majčiným stanem jsem se mordoval úplně zbytečně.
***** Pod skalním převisem plápolal oheň a Majce od něj krásně světélkovaly oči. V kotlíku voněl svařák, na pánvičce fazole a všude kolem podzim. Romantika vůkol se dala prakticky krájet a Majce zazvonil mobil.
„To je Karel," Majka omluvně pokrčila rameny a odběhla telefonovat.
Karel byl Majčin manžel. To, že je Majka vdaná, z ní vypadlo na našem druhém společném víkendu. Teda, spíš jí to vypadlo z peněženky. Na nádraží se rozhodla, že tentokráte musí na pivo pozvat ona mě a při placení jí vypadla rodinná momentka.
Trochu mě to zaskočilo, ale s Majkou mi bylo moc dobře, a tak jsem se nad tuto nečekanou skutečnost tak nějak povznesl.
Proto jsem, naprosto v klidu a naprosto povznesený, zamíchal fazole i svařák a chystal se oboje servírovat.
Když se Majka vrátila k ohni, byla bílá jako stěna.
„Malou srazilo auto."
***** Malá, tedy malá Majka, byla dospívající dcera velký Majky. Ta se teď motala kolem ohně a brebentila něco o tom, že je to trest a že musí rychle domů a fůru dalších věcí, kterým nebylo vůbec rozumět. A tak jsem na nic nečekal, rychle zabalil oba dva bágly, zalil ohniště svařákem a už jsme sjížděli ze skal jako namydlený.
Většinu peněz, co jsme měli po kapsách, jsme dali za taxíka.
Schody nahoru do špitálu jsme brali po dvou.
Nahoře na chodbě stál Karel, a když mě uviděl, rovnou po mně skočil. Majka ho zastavila na poslední chvíli.
A tak jsme na nemocniční chodbě seděli každý zvlášť. Já na jedné straně, Karel na druhé a Majka pro jistotu uprostřed. Když po několika hodinách ze sálu vylezl unavený primář, vyrazili jsme k němu všichni tři. To ho poněkud zaskočilo, a tak oslovil raději Majku.
„Můžete jít v klidu domů a nemusíte se bát. Holka si poleží, ale bude zdravá jako dřív."
Majka se rozbrečela a padla kolem krku Karlovi.
Pěti minutách stále ještě brečela, stále ještě visela Karlovi na krku, a já pochopil, že moje

přítomnost na nemocniční chodbě není nezbytná. Sebral jsem bágl a vydal se na vlak. Možná ještě stihnu poslední lokálku zpátky do skal a jedno pivo v nádražce.

***** Na nádraží poskočily hodiny na jedenáctou a hostinský Valihrach zrovna zavíral. Když mě uviděl, podal mi dva lahváče a nad mým hledáním drobných jenom mávnul rukou. „Nech to na příště.“ Tak jsem si sednul na lavičku a otevřel první lahváč.

Majky je škoda. Ale když jsem viděl, jak visí Karlovi kolem krku, pochopil jsem, že tahle rodina se beze mě rozhodně obejde. Ať tomu budeme říkat náhlé vzplanutí, pobláznění, nebo strach z ujíždějícího vlaku, bylo nám spolu s Majkou dobře. No, a teď jsme zase každej zpátky ve svejch kolejích. A to je nejspíš taky dobře.

Když jsem ten první lahváč dopíjel, napadlo mě, že jsem vlastně Majce a Karlovi utužil jejich rozpadající se vztah, ale vzápětí jsem tu myšlenku zapudil. Byla neskutečně sebestředná a hlavně naprosto přes čáru.

Zasyčela zátka druhého lahváče a vlak stále ještě nepřijel. Placatka v kapse u maskáče povzbudivě zašplouchala, a tak jsem lahváč podpořil trochou rumu.

Stejně je to škoda. Za těch pár vandrů úplně rozkvetla a teď je to všechno v loji. Že by si Karel koupil celtu, spacák a vyrazil s ní ven, se dá opravdu jen velmi těžko předpokládat. Druhej lahváč byl z půlky prázdnej a placatka už ani nešplouchla. A vlak nikde.

Majka, Majka …… nějak mi pořád nejde z hlavy. No co, von ten její Karel nakonec asi nebude špatnej chlap a hlavní je, že mladá bude v pořádku.

Dopil jsem pivo a v dálce konečně zahoukal vlak.

No jo, vlastně. Malá Majka.

Roste do krásy, stejně jako její máma.

A když už velká Majka nevytáhne na vandr toho svýho Karla, třeba popostrčí k vandrovaní aspoň tu malou.

Takže, dá-li Pajda, můžu malou Majku, klidně a úplnou náhodou, potkat časem někde na vandru. Přes čáru nebo ne, po tváři se mi začal rozlévat blažený úsměv. **Trapsavec 2019, próza old psavců**

Petr Harmonika Soldát